

er fri for alt Straffeanfvar;“ skal han da ogsaa være fri for det Straffeanfvar, som Kongen paalægger ham? (Ja! Ja!) Ja, det maa følge af Loven, naar H. Majestæt giver sit Samtykke til den, men jeg troer ikke, det er rigtigt at gjøre Forslag til en Indskrænkning i det kongelige Prærogativ. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa et lille Punkt i § 2, der dog er mindre betydende; der staaer, at den foreløbige Lov, som hjemler Udgiften, skal forelægges „den følgende Rigsdag,“ men hvad er den følgende Rigsdag? Det er den Rigsdag, som fremkommer ved de næste Valg. Rigsdagen er den Samling Mænd, som ere valgte af Folket, og som sidde her i dette Thing og i det andet; den nuværende Rigsdag er den, der fremgaaer af det sidste Valg, og den følgende Rigsdag er den, der fremgaaer ved de Valg, der finde Sted i Fremtiden. Hvad vilde Følgen altsaa blive af denne Bestemmelse? Ministeren vilde altsaa, naar han f. Ex. havde gjort en Udgift i det første Aar af Rigsdagens 3 Sæstioner, og naar han forlangte Bevilling i det sidste Aar af den følgende Rigsdags Sæstioner, efter Lovens Bogstav i 5 Aar være fri for Ansvar. Alle disse smaa Inconvenienter findes endnu i Loven tillige med flere, som jeg ikke skal opholde mig ved, men det er ikke tjenligt for Rigsdagen at vedtage en Lov, som ikke er bedre modnet, fordi der ikke har været tilstrækkelig Tid der til, og paa den anden Side er det heller ikke tjenligt at nægte denne Lov. Jeg troer derfor det var bedst at komme fra den paa den Maade, hvortil jeg har aabnet en Udvei. Vil Ingen benytte denne Maade, saa er det mig ligegyldigt; jeg har gjort, hvad jeg troede var rigtigt.

Barfod: I Genhold til Forretningsordenens § 31 skal jeg tillade mig at forlange den foreslaaede motiverede Dagsorden afvist.

Ved den derpaa foretagne Afstemning blev den forlangte Afvisning af den ovenanførte motiverede Dagsorden vedtagen med 56 St. mod 2.

Forhandlingerne over Endringsforslagene fortsattes derpaa.

Fischer: Jeg kan ikke Andet end dele den Forundring, som den ærede Endringsforslagsstiller i sit sidste Foredrag udtalte over den Maade, hvorpaa den oprindelige Forslagsstiller nærmede sig det Forslag til § 3, der nu foreligger. Det Hovedpunkt, der har været bragt under Forhandling, er jo nemlig, hvorvidt Rigsdagens Nægtelse skal betragtes som Dom i Sagen, hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) har fastholdt, eller om Dommen i Sagen skulde anses for at ligge hos Rigsretten. Jeg kan nu ikke forstaae det foreliggende Forslag til § 3 paa anden Maade, end at det lægger Dommen i Sagen hos Rigsretten (D. Müller: Ja!), og jeg troer derfor, det vilde klare Sagen, dersom den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds vilde udtale, om det ogsaa nu var hans Opfattelse af Sagen. De Ord, der staae: „Har Ministeriet iagttaget den foreskrevne Fremgangsmaade, men Rigsdagen nægter sit Samtykke til den provisoriske Lov, bør det komme an paa de i ethvert Tilfælde oplyste Omstændigheder og særegne Forhold, hvorvidt den samme Erstatningspligt, ganske eller for en Deel, kan paalægges Ministeren“, angive klart nok, at der skal finde en Undersegelse af Forholdet Sted, efterat Rigsdagen har nægtet Bevillingen, og den kan ikke foregaae af Andre end af Rigsretten. Dersom nu den ærede oprindelige Forslagsstiller vil nærme sig dette, saa vil jo ganske vist et væsentligt Divergenspunkt være udslettet, og jeg troer derfor, som sagt, at det meget vilde tjene til at klare Situationen, dersom den ærede Rigsdagsmand vilde udtale sig om sin Opfattelse af dette Punkt.

Monrad: Jeg troer, at jeg har udtalt mig tilstrækkelig tydeligt. Jeg mener, at den Forskjel, der er imellem Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget ved 2den Behandling, plus en saadan Bestemmelse i Finantsloven, som jeg maatte ansee tilraadelig, og Endringsforslaget, naar det, der deri er fremhævet som